Mizah

Dünya bir topa benzer:

Haris diplomat elinde Dünya ne ise, kadın elinde de top o dur: İstediğimiz zaman yükseltir, istediğimiz zaman yere çarparız!

Belli...

Delikanlı babasına sevgilisile buluşmağa gideceğini söylemişti.

Babası başını sallıyarak:

— Bugünkü gençlere aklım ermiyor, dedi. Güpe gündüz buluşuyorlar. Halbuki ben gençken sevgilimle geceleri karanlıkta buluşurdum.

Oğlu güldü:

— Belli, dedi. Öyle olmasaydı annemi seçmezdin...

İlânı aşk

Acemi âşık, sevgilisini almış, kır gezintisine çıkmıştı. Bir aralık mezarlığa daldılar. Delikanlı aile makberesinin önünden geçerken evlenme teklifi için fırsat bulduğunu düşünerek:

— Sevgilim, dedi. İşte bak burası bizim ailenin mezarlığı. Bir gün sen de burada yatmak ister misin?

Ameliyat

Roza hastalanmıştı. Mişon karısını nihayet hastahaneye götürmeğe razı oldu. Doktor muayene etti ve ameliyata karar verdi:

— Bu ameliyatın daha kız on beş yaşındayken yapılması lâzımdı, şimdiye kadar ihmal etmişler.

Mişonun gözleri derhal parladı:

— Öyleyse derhal ameliyat edin Doktor! Parasını kaynatamdan alırım...

Dans

Karakolda komiser kadına soruyordu:

— Demek bu adam barda sizin üzerinize atıldı, belinize sarıldı, kolunuzdan tuttu ve boğmaya çalıştı ha! Peki etraftan kimse yetişip kurtarmadı mı?

— Hayır, efendim. Herkes bizi dans ediyor sanmıştı.

FIKRALAR

Ücret farkı

Halil Lûtfi Dördüncü Berber dükkânına girerek sandalyaya oturmadan sordu:

— Makasla tıraş kaça?

— Elli beş kuruş efendim.

— Ustura ile?

— Yirmi beş...

— Öyle ise saçımı ustura ile tıraş ediniz.

Tadil planı No-125

Hakkı Tarık Us birdenbire ve heyecanla uyanarak hizmetçisinden gözlüklerini istedi:

— Çabuk, diyordu... Vakit binasından karşıki binalara doğru bir köprü, oradan da makine dairesine süratle inmek için bir kızak yapılabileceğini gösteren bir tadil planı görüyorum rüyamda... Fakat plânın bazı yerlerini seçemiyorum... Çabuk gözlüklerimi getirin...

Maçda

Ethem İzzet Benice Galatasaray — Beşiktaş maçına gitmişti.

Galatasaraylılar bir türlü muvaffak olamıyorlar, falsolu bir oyun oynuyorlardı. Etem İzzet dehşetli sinirleniyor, (of, puf!) edip duruyordu.

Bir aralık Burhan Feleki dürttü:

— Bilir misin? dedi, ben gençliğimde her Galatasay — Beşiktaş maçında Galatasarayın kazanmasına yardım ederdim.

Burhan Felek güldü:

— Ya! dedi. Demek Beşiktaş takımında oynardın!

Gerçek neşe kaynağı

Ankara Radyosunun Temsil Şefi Kemal Tözem bir komediyi prova ederken küçük bir yanlış yapan bir arkadaşına her zamanki gibi yüksek sesle bağırarak:

— Yahu, dedi. Siz bunu Hazım oynarken de görmediniz mi? Onu taklit ediniz, yetişir... Komedi artistlerinden Hazımı görmemiş olanlar hakikaten bedbahtır... Rahmetlinin ismi bile büyük bir neşe sırrı taşıyordu.

Radyo artistleri düşünceye daldılar...

Mühip Arcıman kalemile kâğıt üzerine *«Hazım... Hazım...»* diye tekrar tekrar yazıyordu.

Sonra birdenbire haykırdı:

— Sahi yahu... Bu ismi tersine okuyun... En kıymetli neşe kaynağının adı meydana çıkıyor.

MİZAH, sevgili okurlarının Şeker ve Zafer Bayramlarını tebrik eder; onlara sıhhat, saadet ve bol bol neş'e diler.

Vicdan

Yakında yapılacak olan il seçimlerinden bahsediyorlardı.

Biri:

— Eğer oyumu lehlerinde kullanmam için her iki taraf da para verirse mutlaka alacağım! Dedi.

Arkadaşları şaştılar:

— Peki oyunu kime vereceksin?

— O zaman vicdanıma göre hareket edeceğim.

Şahit

Yargıç, savcıyı dinliyordu. O iddianamesini okuyordu.

Sanık iskemlesinde oturan küçük boylu bir adamı gösteriyor:

— Bu adamın kuyumcu dükkânından elmas bir yüzük çaldığını gören üç şahit var, diyordu.

Sanık'ın avukatı atıldı:

— Efendim bundan ne çıkar, dedi. Ben de müvekkilimin dükkândan yüzük çaldığını görmiyen üç yüz kişi gösterebilirim.

Evlilik

Evli bir yaşlı adam arkadaşına anlatıyordu:

— Dünya ne gariptir. Karımla ilk tanıştığımız zamanlar hep ben söylerdim, o mütemadiyen dinlerdi. Evlendiğimizin ilk senelerinde daima o söyledi ben dinledim. Şimdi;durmadan, dinlenmeden her ikimizde söyleniyoruz, komşular dinleyorlar.

Bayram ziyareti

Ertuğrul Şevket, Bayram üstü kendisini ziyaret edecek arkadaşına adresini veriyordu:

— Apartmanın nerde olduğunu anladın ya... İkinci kata çıkarsın... Kapının ziline *dirseğinle* basarsın... Açıldı mı *ayağınla* itersin... Ve girersin...

Arkadaşı sordu:

— Fakat niçin dirseğimle zile basıyor ve ayağımla kapıyı açıyorum? Orasını anlıyamadım...

Ertuğrul Şevket cevap verdi:

— Herhalde ellerin boş gelecek değilsin ya... Sana kolaylık gösteriyorum.

Nokta

Felsefeci Emin Erişirgil bir dost toplantısındaydı. Aralarında bulunan bir geveze, kim konuşursa konussun ikide bir sözünü kesiyor, parmağını uzatıyor:

— Bir nokta...

Diyor, sonra. Uzun uzun traş ediyordu.

Gene biri, tatlı tatlı bir hikâye anlatıyordu. Geveze tekrar parmağını uzattı:

— Bir nokta...

Der demez, tahammülü taşanlardan biri:

— Yahu, yeter artık, dedi. Nokta, diye diye nokta bırakmadın!

Emin Erişirgil gülümsedi:

— Amma da mübalâğa ettiniz, dedi. Nasıl kalmaz? Daha bizim sokağın başındaki nokta olduğu yerde duruyor.

Evlilikten Memnun

Samih Nafiz Nafiz, ezeli bekârlarımızdandır. Bir arkadaşı ona sordu:

— Evlilikten memnun olan var mıdır?

— Var, ben!

— Ayol sen evli değilsin.

— İşte ben de onun için memnun oluyorum ya!

SAYI: 8 CİLT: 1 Bu sayının fiatı 25 kuruştur 30 AĞUSTOS 1946

Mizah

Çıkaran:
RAMİZ GÖKÇE

ABONE:
Seneliği 750, altı aylığı 375 kuruştur.

Posta Kutusu: 255

HER CUMA GÜNÜ ÇIKAR HAFTALIK, TARAFSIZ, MEMLEKET MECMUASI

BAŞKÖŞEDEN

İskele Meselesi

Çok zengin bir adam ölürken oğluna: bütün servetini kendisine bıraktığını, yalnız yastığının altındaki elmas dolu bir torbayı dünyanın en aptal bir adamına vermesini vasiyet etmiş.

Babası öldükten sonra oğlu çok aramış, fakat aptalların hepsinde de zekâ eseri görmüş, babasının istediği dört yüz dirhem aptallar bunlar olmadığı için İstanbula gitmeği kararlaştırmış. Ümit bu: Belki orada bulur!

İstanbula ayak basınca bir alayla karşılaşmış: Padişah «iskele meselesi» yüzünden eski sadrazama kızmış, boynunu vurdurmuş, bu alay da yeni sadarete getirilen Paşa içinmiş!

Delikanlı kime sordu ise herkes bu «iskele mesele»sini teyit etmiş, fakat aslının ne olduğunu bilememiş. Merak içinde kalan delikanlı nihayet eski bir aile dostu olan yeni sadrazama gitmiş, evvelâ tebrik etmiş, sonra mahut meseleyi sormuş: sadrazamda da ayni cevap.

— Peki bu iskele meselesi nedir?

Yeni sadrazam omuzlarını kaldırmış:

— Vallahi oğlum, demiş. Bilemiyorum.

Selefinin hayatına mal olan bir meseleyi bilemeyen bu sadrazam karşısında delikanlı, elini cebine sokmuş, elmas torbasını çıkarmış:

— Efendim, demiş. Pederin vasiyeti mucibince bunlar sizindir!

Almanya dünyaya hükmetmek arzusuna kapıldı: şimdi köleden farksızdır.

Şayet müsaade etseler; Mareşal Göring, bütün elmas nişanlarını bir heybeyle, bugün dünyaya hükmetmek sarasına tutulanlara götürüp şöyle demez mi?

— Hitler ölürken vasiyet etti: Bütün bunlar sizindir.

Mizahçı

Kedi ciğere bakıyor...

Türk — Dayı, nafile yutkunma, (ayıboğan) dır!

Kıymayın Zavallılara!

Yazan: **Ertuğrul Şevket**

— Cırrn, cırrn!

Zili duyan hademe, kapıyı tıkırdatarak içeri giriyor:

— Emriniz efendim?

— Plâj işleri müdürü geldi mi?

— Bilmiyorum efendim, bir defa bakayım.

— Bak ve geldiyse buraya çağır!

Gök yüksek ve masmavi, ortalık cayır cayır yanıyor. Genç, yaşlı bütün kadınlar son hadde kadar açıldıkları halde, erkeklerin bacaklarına pantalonları terden yapışıyor. Bu sene şöyle bir plâj hayatı yaşamak hiç de fena olmayacak. Zaten belediyenin Florya'da yaptırdığı beş bina var, bunlar kimin için? Vilâyet ve belediye erkânı dururken... efem.

— Buyrunuz efendim, geldim.

— Ha, şey.. Florya'daki binalardan bir tanesinin bana ayrılmasını istiyorum da.

— Baş üstüne, emredersiniz!

Plâj işleri müdürü dışarı çıktıktan sonra odada ufak bir gezinti. Nefse itimat ve gururla bir dolaşış. Pencereden dışarıya bir nazar atış. Yarım saatte bir, oda tıklım tıklım gelen, duraktaki yolcuları alamıyan otobüsleri, tramvayları bir gözden geçiriş. Şu belediye reis muavinliği ne şahane bir vazife. Belediye binasının üst katlarındaki odanın penceresinden, bu yüksek noktadan ömrü binecek bir vasıta beklemekle geçen, dizlerine kara sular inen halka, tıklım tıklım otobüslere, salkım salkım tramvaylara bakmak bile kabil.

Florya plâjındaki gelin evi gibi donanmış belediyenin binasına, dumanı üstünde, itibarlı bir güvey gibi kurula kurula giriyorsunuz. Fakat, arzunuz kursağınızda kalıyor. Nikâhlı bir kadının karyolasında yakayı ele vermiş gibi oluyorsunuz. Gazetelerde bir cayırtı: Yok belediye erkânı plâj müessesesine ait binalarda bedava oturuyorlarmış. Yok buralarını belediye parasiyle gelin evi gibi donatmışlar. Yok gezmek için atlı bir araba alınmış, yok...

Halbuki: Hepsi yalan, hepsi dolan, hepsi iftira.

Bakınız, bu binalardan birini işgal eden belediye reis muavini sayın bay Muhtar Acar ne diyor:

— Bacağımdan ameliyat olmuştum, doktorlar kum banyosunu tavsiye ettiler.

Buyrunuz bakalım, zavallı Floryaya gelmiyecekti de ne yapacaktı? Evine küfe küfe kum taşıtacak hali yoktu ya!

Hani plâj evlerinde bedava oturuyorlardı? Sayın bay belediye reis muavini bunu kesin olarak reddediyor ve:

— Ayda on, on beş lira kira veriyorum! diyor.

Aldınız mı ağzınızın payını? Böyle bir zamanda ayda on, on beş lira kira verebilmek. Dile kolay bu. Aybaşları dediğiniz hemencecik geliveriyor. Zavallı dişinden, tırnağından arttırdığı on, on beş lirayı sıhhati uğruna şehirden kilometrelerce uzak; gitmesi, gelmesi zor; lânet, berbat bir yere versin.. versin de sonra iftiraya uğrasın!

Ama diyeceksiniz ki:

— Bey birader, bizim bildiğimiz değil böyle bir evin aylığına, Florya plâjının lüks kamaralarına günün yalnız bir iki saati için bu kadar para verilir.

Artık sizin de o kadar ince eleyip, sık dokumağa hakkınız yok. Rica ederim, biraz haddinizi biliniz!

Günün bahşişları:

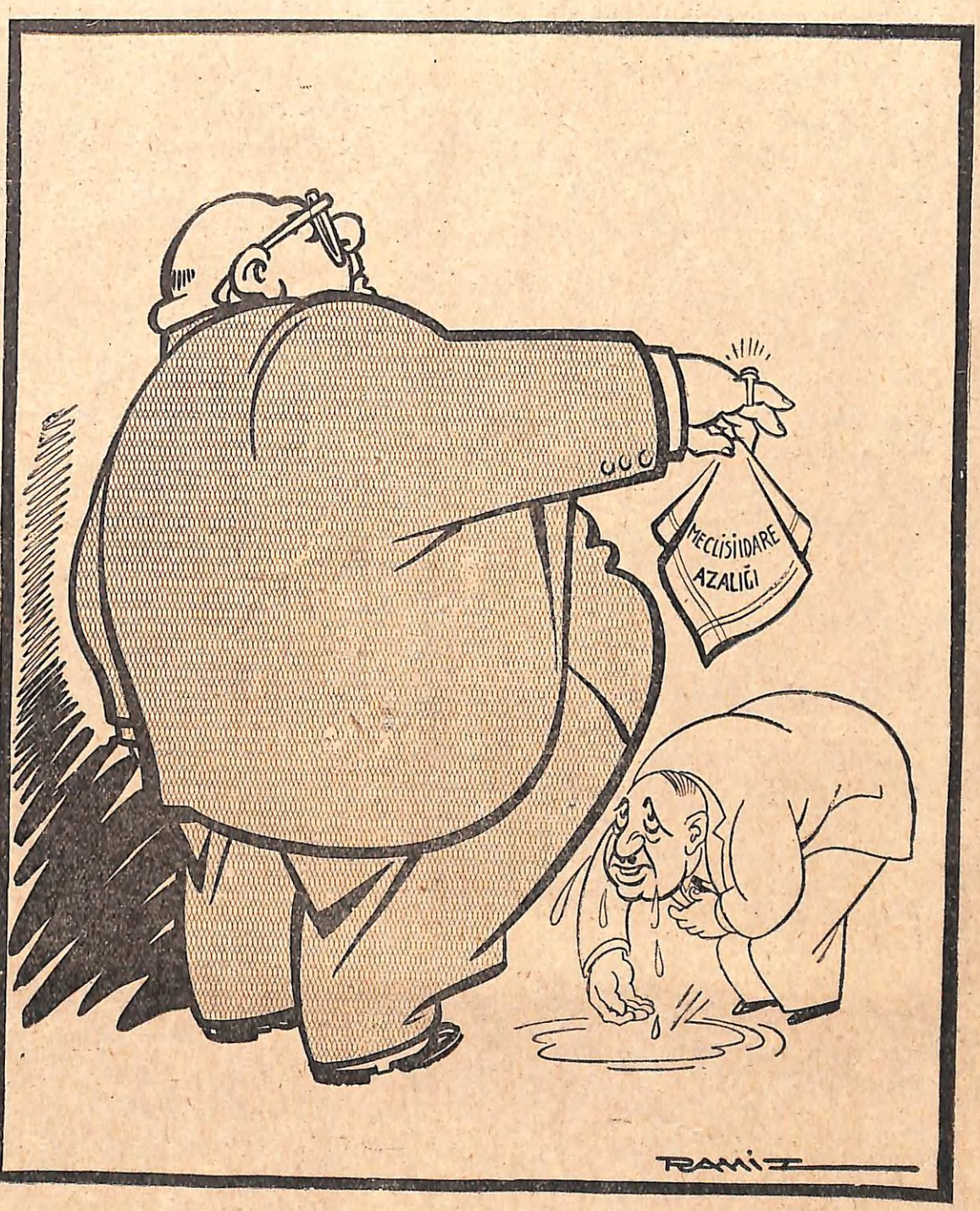

Büyük — Lâyık değil amma, şimdilik şu bayram mendilini buyurun, gözünüzün yaşını silersiniz!

Bayram Sabahı

(Müşaare, Emin paşanın, Beyazıt civarındaki konaklarında geçer.)

Aldı İbnül-Emin Mahmud Kemal

Bakalım neler dedi?

Sabah sabah karşıma çıktı Mükrimin Halil,
İşlerimin tersine gideceğine delil...

Aldı Mükrimin Halil,

Bakalım neler dedi?

Elini öptürünce bize bayramda üstad
Lokum yemişçesine ağzımıza gelir tad.

Aldı İbnül-Emin

Hem dört öğün yemekle girersin Ramazana,
Hem bayramda başımı döndürürsün kazana!

Aldı Mükrimin Halil

Doğrusu, oruç keyfi ne emsalsiz birşeydi
Ramazan sıcaklara tesadüf etmeseydi!

Aldı İbnül-Emin

Aferin! Ramazanda yiyip yan gel doyunca,
Bayramda günaha gir sonra boylu boyunca!

Aldı Mükrimin Halil

Bilmeden günahıma girmenin cezası var:
Otuz günlük orucun altmış gün kazası var.

Aldı İbnül-Emin

Çekmeyi istemedin demek yazın eziyet,
Kışın oruç tutmaya bugünden ettin niyet?

Aldı Mükrimin Halil

Bu niyetten dolayı haksızsınız itapda:
Böyle bir becayişin yeri yok mu kitapta?

Aldı İbnül-Emin

Müzakere ederek bu işi küffar ile,
Bekle Kasım ayını tövbe, istiğfar ile...

Aldı Mükrimin Halil

Zikr ile, tesbih ile gün geçer mi dersiniz?
Bana hangi kitabı tavsiye edersiniz?..

Aldı İbnül-Emin

Sorduğun suale bak: Müslüman Evrat okur,
İsevi İncil okur, Musevi Tevrat okur...

Aldı Mükrimin Halil

Bu bayramda ummuştum bir ufacık hediye,
İpek mendil ne gezer? Şap yedim şeker diye!

Deyip kestiler.

Deli Ozan

Ruslar ve Boğazlar hakkında çıkmış karikatürler:

Boğazımızda gözü olanlara:
Rus — Tehlikeli bir Boğaz!

Notalar içinde:
Türkü dinleyin!

Boğazdan gelen ses:
Türk — Boğazımızda, denizlerimizde bayrağımızın dalgasından başka dalga görmek istemiyoruz!

Münhal Tranvay İdaresi Müdürlüğüne talip olan olana :

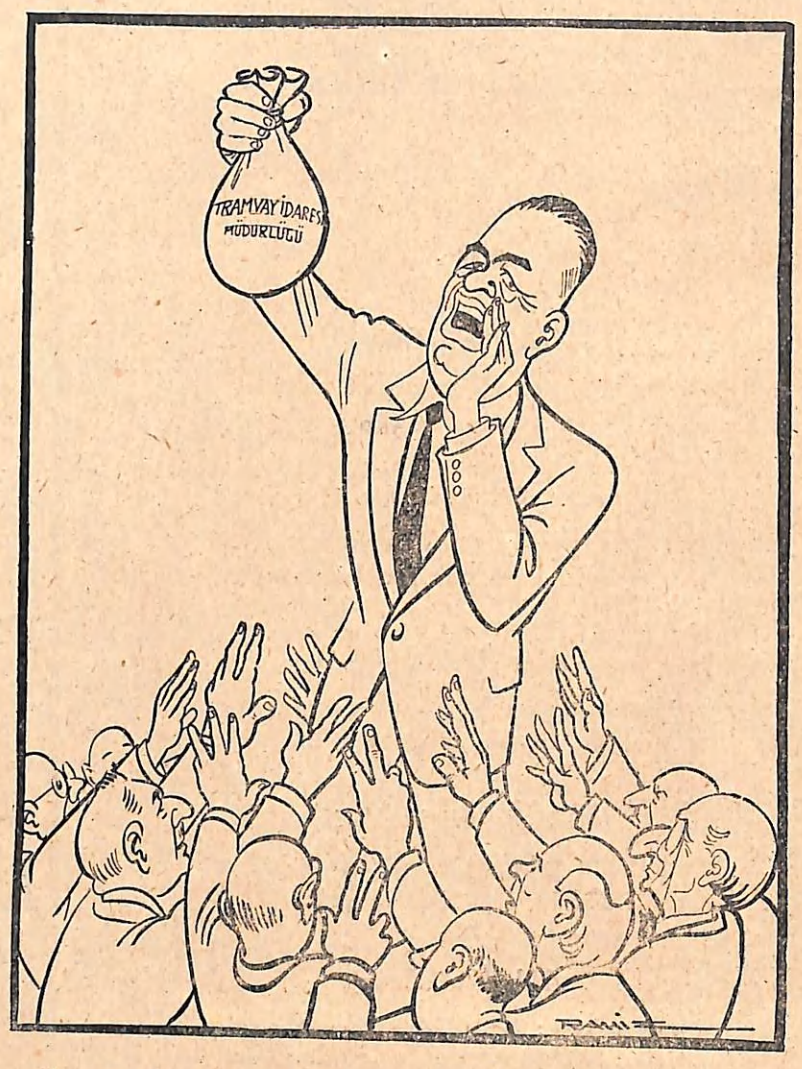

İst. Belediyesi — Bir ciğer aldım yer misiniz ?

— Yeriz...

— Üşüş dediğimin başına üşüşür müsünüz ?

— üşüşürüz...

— Üşüşün şu torbanın başına !

Sorma Bana!

o o o

Yazan : **Nizamettin Nazif**

Hangi kadın mı güzel, bir hangisi mi daha zarif: Oh, dostum, bu yavan soruya bir başka kulak ara. Ben kadının güzel olmayanını, hele zarif olmayanını hiç görmedim.

Sakın güleyim deme ve beni bir aburcubur düşkünü sanma. Ben ağzının tadını bilen bir vatandaşım. Çiçek açan ağacın baharını bütün renkleriyle emmesini de bilirim, yaprakları düşkün ağacın kışında saklı vaidlerini arayıp bulmayı da.

Olmuş meyveyi dalından ağzımla koparmayı da bilirim, salkımı kütüğünden koparmaksızın üzümü tane tane yemeği de.

Toyların «ham!» diye dudak büktükleri şeye ben yan bakmam, karşısına geçer sabırla beklerim, olmasını.

Firijiderde saklanmış olanları hor görüp:

— Frijider olmasaydı kim bilir ne olurdu bu muşmula şimdi?

Diyenler arasında da bulamıyacağın bir adam varsa o da benim.

Ben, çamura düşmüş şeftaliye «öö!» dememek, onu yıkayıp kuruladıktan sonra zevk ile yiyebilmek sırrına ulaşmışımdır.

Anladınya dostum, zinhar, bana bir daha derin derin düşünmeden bir şey sorayım deme!

Bunca kahırdan sora ağzınza düşen olmuş armudu yutmaktan başka bir bilgisi olmıyan ham ervahtan bizi ayırd edecek mini mini bir hünerimiz olmamalı mı?

Bu hüner, meyveler arasından, meyveyi değil gelişi güzel her meyveyi de lezzetli bulduruyor bana. Ve bu tarzın büyük sihri ne oluyor bilir misin? En coşkun sevgi ile bağlandığım anda dahi gönlüm kavrulmuyor. Benden hiç bir «yangın vaaar!» işittin mi? İşitemiyeceksin de. Çünkü en harlı vuslat dahi hulyamdaki sevgililer şelâlesini durduramaz. Gönlüm bu şelâlenin her köpüğünden fışkıran bin güzel ile yaşadığım anın hakikatı arasında gider, gelir, mekik dokur. Ve bu mekik hakikatlarımda dursa bile, bazen çok defa durduğu nokta hülyamın ummanından bir katre olamaz mı?

Hiç bir şeyi devamlı olmıyan, her şeyi her an değişen bu dünyada söyle bana toy delikanlı, söyle bana ey ham ervahtan ihtiyar, nerede ve nasıl kazık kakabilirsin?

İşte bu kadardır bu hikâye.

Kadını anlamış olmanın her kula müyesser olmayan büyük sırrına ulaşmağa çalış dostum. O zaman hangi kadının güzel, hangisinin zarif olduğunu başkalarına sormak budalalığından kurtulursun. Öperim.

PLÂK

Meşhur radyo ses sanatkârlarımızdan Muzaffer İlkar, bir arkadaşiyle beraber Sirkeciden geçiyordu. Birden aklına geldi, arkadaşına :

— Haydi, gel! dedi. Şurada plakçı dükkânına gidelim de son okuduğum plağı dinle!

İçeri girdiler. Muzaffer İlkar plağın ismini söyledi. Satıcı plağı gramofona koydu, çaldı.

Arkadaşı, plağı eline aldı :

— A, diye küçük bir çığlık kopardı. Okuyanın ismi senin değil ayol!

Muzaffer İlkar plağı kaptı, evvelâ hayretler içinde kaldı. Hakikaten isim yanlış yazılmıştı. Bet, berbat sesli birini plağı okuyan diye gösteriyorlardı.

Muzaffer İlkar, şükretmeğe başladı :

— Allaha şükür, ucuz kurtuldum !

Bu sefer arkadaşı hayretler içinde kaldı :

— Niye şükrediyorsun Muzaffer?

— Neden şükretmiyeyim? Ya onun okuduğu plağa benim ismimi yazsalardı?

Usta ve acemi fareler :

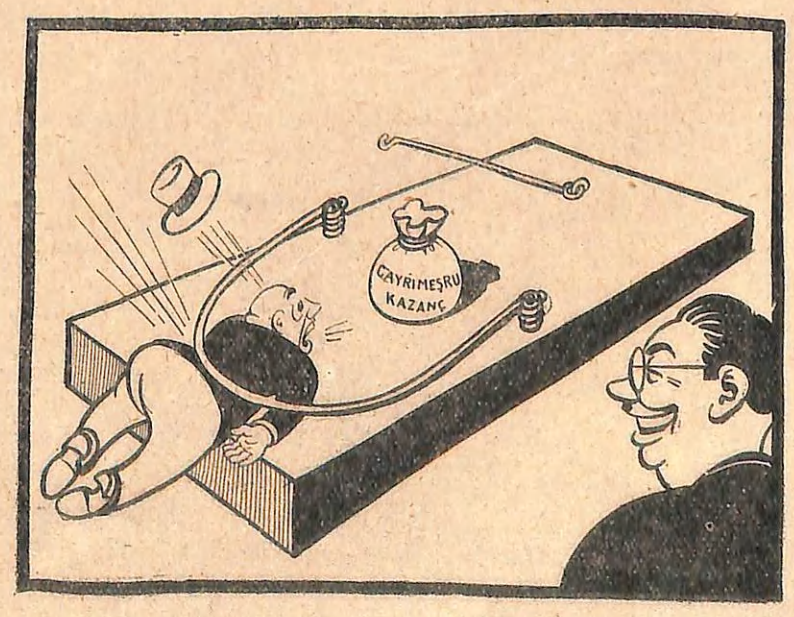

— Vah zavallı, pek acemi galiba... yakalandı !

Tebrikler içinde :

– Meğer kendilerini tanımadığım ne çok dostlarım varmış, kendimi vekil zannettim !

Sünnet Düğünü

Tombul teyze **Sıska** dayının çocukları yumuğun sünnet düğününe gönderdiğimiz kapı kulu bize aşağıdaki yazıyı getirmişdir:

Mizah köşkünün geniş bahçesine girdiğim zaman hokkabaz yardakcısı bir taraftan tef çalıyor, bir taraftanda bağırıyordu:

— Oldu da bitti maşallah, iyi olur inşallah! oldu da bitti maşallah, iyi olur inşaallah!!

Kafasını önce arkaya sallıyor, uzun ışkırlağı havada fır dönüyordu.

Doğrusu Tombul teyzede paraya kıymışını kıymış. Her tarafda renkli fenerler sallanıyor, kalabalık bir caz durmadan çalıyor, ince saz takımı bahçenin bir köşesinde icrayı ahenk ediyordu.

Zengin bir bürede misafirler ağırlanıyor, hepsinin yediği önünde, yemediği arkasında. Hav yardan tutunuzda tavuk söğüşlerine, bıradan tutunuzda, en ağır kokteylere kadar her şey var.

Yumuk, güzel bir karyolaya sırt üstü yatırılmış, üzerine işlenmiş, mavi renkli ipekli bir ince yorgan örtülmüş. Kâh durmadan tef çalan hokkabaza, kâh kendisine getirilen nadide hediyelere bakıyor, arada bir yüzünü buruşturarak bağırıyor,

— A...cı... yor!.

Etrafa bakıyorum; Mahaşerallah! Şehrimizin bütün tanınmış edibleri, muharrirleri tüccarları, profesörleri, doktorları, mühendisleri hep burada.

Yalnız birşey nazarı dikkatimi celp etti: Davetlilerin arasında bulunan Çömez, tombul teyzenin kızı pamuğun yanından ayrılmıyor. Kız nereye gitse, çömez de orada.

Derken efendim bir gürültüdür koptu, başımı çevirdim, bir de ne göreyim:

Kapıdan Halil Lutfi giriyor. arkasındada iki deve.

— Allah Allah!

Dememe, kalmadı, Halil Lutfi develere döndü. Bağırdı:

— Kıh!

Develer hemen çöktüler. Sırtlarındaki iki sandığı Halil Lutfi kendi elceyzile açtı, başıacı için den getirdiği hediyeleri çıkarmağa. Biremedet! toptop kumaşlar, altın saatler, nadide halılar, en pahalı oyuncaklar.

Bunları karyolanın etrafına do'durdu. Her kes hayretler içinde bu hediyeleri seyrederken Halil Lutfi bağırmaya başladı:

— Haydi yolcular, kampiyon mallar, topatan tüccarın malları burada. Ucuz ucuz satılıyor yokmudur alan?

Cemaleddin Saraçoğlu karyolaya yaklaştı, Yumuğa «Yeni Sabah» gazetesinin bir kolleksiyonunu hediye etti.

Karikatürist Ramiz Gökçe Yumuğu alnından öptü. Onun hediyesi de bu oldu.

Faruk Nafiz Çamlıbel, şair deli Ozanın bu sünnet düğünü için düşürdüğü nefis bir tarihi verdi.

Doğan Nadi. Bir otomobil hediye etti. Tabii oyuncak. İbnül Emin, Mahmut Kemal «Maşallah»lı bir altın nazarlığı Yumuğa taktı. Bizim Bayi Fazıl, piyasaki mecmuaların iade nüshalarından birer cilt getirdi.

Hüdadat lokantası sahibi, yumuğa kendi elile pişirdiği çilâvı yedirdi.

Fütürist ressamlardan Bedri Rahmi Eyüpoğlu Yumuğa kendi yaptığı bir tablosunu vermek istedi ama, çocuk tabloya bakar bakmaz korktu, bağırmaya başladı. Bereket sıska dayı imdada yetişti de susturabildi.

M. Faruk Gürtunca, bronzdan yapılmış bir arslan heykeli getirdi.

Çallı İbrahim: «İçkinin sıhhat üzerindeki fena tesirleri» adlı bir kitap hediye etti.

Derken bir kargaşalıktır oldu: Meğer, üdeba ve zü‹fa yumuğa en büyük hediye olarak bir orta oyunu takımı meydana getirmişler. Birer birer meydan-ı sühende boy göstermeğe, çeşitli taklitler yapmağa başladılar.

Etem İzzet Şakşakçı, Ahmet Emin Yalman Bebe Ruhiye, Ali Naci Karacan Aceme, Pehlivan Çoban Mehmetle Tekirdağlı Hüseyin zenneye, Nahit Sırrı Örikle İzzet Melih de onların belâlıları bıçkın kabadayılar rolüne, Tahir Nadi üstadımız züppeye çıktılar.

Birden bahçenin dip köşesinden bir alkış sesidir yükseldi. Oraya koştum, Safiye Ayla bir masanın üstüne çıkmış Şopenhavrdan bir suzinak şarkı söylüyor.

Hikmet Münirle Ertuğrul Şevket kol kola girmişler, onu dinliyorlar.

Tombul teyze bütün davetlileri ince nezaketile kapıdan uğurluyor, hepsini alnından öpüyor:

— Bunu saymam, inşallah daha büyük cemiyetlerimize de geleceksiniz!

Diyordu.

Ben ayrılırken, kafayı tüssüleyen iki arkadaş bir şarkı söylüyorlardı:

«At martini debreli Hasan, dağlar inlesin!»

İstanbul'un Horhoru

— Bütün şehir susuzluktan yanarken, hamd olsun bu vaad çeşmesi güzel güzel akıyor !

Eski Defterden:

BİR TASVİR

Coştu tanburlar bugün rakkaseler kıvrak diye
İçti şevkinden gönüller mey sudan berrak diye
Öyle sakîler ki bülbülden daha şakrak diye
Bezme dahil oldu hep güş eyleyen üftadeler

★

Bir güzel rakkasenin yırtıldı mai canfesi
İnleyen bir sesdi artık tanburun şakrak sesi
Uçtu her peynameden bin bir visalin busesi
Çeşmi ahû körpe sakîler sunarken badeler

ŞEVKETULLAH ÇELEBİ

Amanın Eyanıyoruz. Nedir bu sıcak. Yarabbi! mademki kadirsin, şubat ayında bizim apartımanı ısıtsana ulu Tanrım!

Size buna benzer bir fıkra anlatayım:

Bektaşinin biri bir şişe rakı ile demlenmeye giderken dolu yağmaya başlamış. Bir yere sığınmaya vakit kalmadan bir iri tane dolu, ince bir pul şişe olan rakı şişesine çarpınca kırılmış ve rakı dökülmüş. Hâdiseden içi sızlayan bektaşi dervişi hemen önünden geçmekte olduğu kunduracının örsünü alıp göğe doğru göstermiş:

— Şişeyi babam da kırar, kabadayısan bunu kır!

Demiş. Bizimki de o tertip!

Fıkra söylemeye başlayınca ben kendimi tutamam. Gelin size zemin ve zamanla münasebeti olmayan bir kaç fıkra yazayım:

Birisi gelip imama sormuş:

— Yahu, ben abdest almaya üşeniyorum. Abdestsiz namaz olmaz mı?

İmam ağırbaşlı, dini bütün bir adammış: Hiç öyle şeye musamaha eder mi?

— Olmaz. Demiş.

— Ama ben kıldım oldu. Ya buna ne dersin imam efendi?

İmam cevap vermek için düşünmektedir.

★

Bir adama davetli olduğu yerde punç ikram etmişler. Pek hoşuna gitmiş.

— Aman efendim. Bu ne güzel şey böyle! nasıl yapıyorsunuz Allah aşkına, şunu bana da öğretin!

Tarif etmişler.

Aradan birkaç gün geçmiş -herhalde kış mevsimi olacak- adamcağızın aklına punç gelmiş. Karısına demiş ki:

— Aman hanım! bana falanın evinde punç diye bir şey ikram ettiler. Reçetesini öğrendim. Bir çay yap. İçine iki tane şeker at, biraz konyak koy, bir damla da limon sık getir!

Karısı yarım saat sonra simsiyah bir şey getirip kocasına sunmuş. Adam ağzına bir yudum alır almaz tükürüp sormuş:

— Aman hanım; nedir bu zıkkım. Bunu nasıl yaptın?

— Tarif ettiğin gibi yaptım kocacım!

— E ne diye böyle berbat bir şey olmuş.

— Vallahi bilmem. Yalnız evde çay yoktu çay yerine kahve pişirdim. Şeker de kalmamış, âlâ pekmez vardı, ondan iki kaşık koydum. Konyak da bitmiş, rakı vardı. Yarım kadeh rakı koydum. Ha! limon da bulamadım, hepsi ekşi değil mi, sirke koydum, getirdim... Demiş.

Merhum demiş ki:

— Billahi sarmısak yemesini ben icat ettim ama doğrusu ben de beğenmedim.

Nasrettin hoca, gününü unutmamak için bir küçük kavanoza her gün bir taş ater, icabında bunları sayarak ayın kaçı olduğunu bulurmuş. Bunu gören oğlu bir gün bir avuç taş alıp kavanoza atmış. Her şeyi hocadan öğrenen kumşularından biri ertesi günü hocaya gelmiş:

— Hoca efendi! acaba bugün ayın kaçı? diye sormuş.

— Dur söyliyeyim. Diyen hoca gidip kavanozdaki taşları saymış. Ne görsün? Tamam 87 tane. Gelmiş komşusuna:

— Azizim! bugün ayın kırk yedisi! deyince komşusu gülerek:

— Aman hocam, hiç ayın kırk yedisi olur mu? Ayın en uzunu otuz bir çeker.

— Sen buna da şükret kuzum. Eğer bizim kavanoz hesabına bakarsan ayın bugün seksen yedisidir. Hey oğul. Demiş.

Ve son olarak bir gün, tilki köy yolunda dolaşırken rüzgârla kalkan bir helva kâğıdı gelip alnına yapışmış. Her ne kadar uğraştıysa da balı çok bir kâğıt olmalı ki alnından çıkaramamış. Öylece dağa gidip tilkiler arasına karışmış. Arkadaşları sormuşlar:

— Ne bu alnındaki?

— Kuzum, şehirden ferman getirdim. Bundan sonra tilkiler bağlardan, bahçelerden istedikleri kadar üzüm yiyecekler. Kimse ilişmiyecek!

Bunu işiten tilkiler:

— Haydi düş önümüze, gidelim. Demişler. Ve hep birden yola düşmüşler. Alnı kâğıtlı tilki ihtiyat edip arkadan yürümeye başlamış. Tilkiler hürriyet var diye bağlar arasına dağılıp da salkımlara saldırdıkları zaman, şuradan buradan çıkan bağcılar, üzerlerine ateş etmeye başlamışlar. Patırtıyı duyan tilkiler de kuyrukları omuzlayınca kaçıp arkada hâdisata intizar eden fermanlı tilkinin yanına varmışlar ve:

— Hani fermanımız vardı ya! gidip okutsana yahu! bak bize ateş ediyorlar, deyince beriki cevap vermiş.

— Var ama tozdan dumandan ferman okunuyor mu?

Ve böylece günler geçmiş.

SÖZ TEMSİLİ!

Yazan: **B. Felek**

Kerbelâda Bayram!

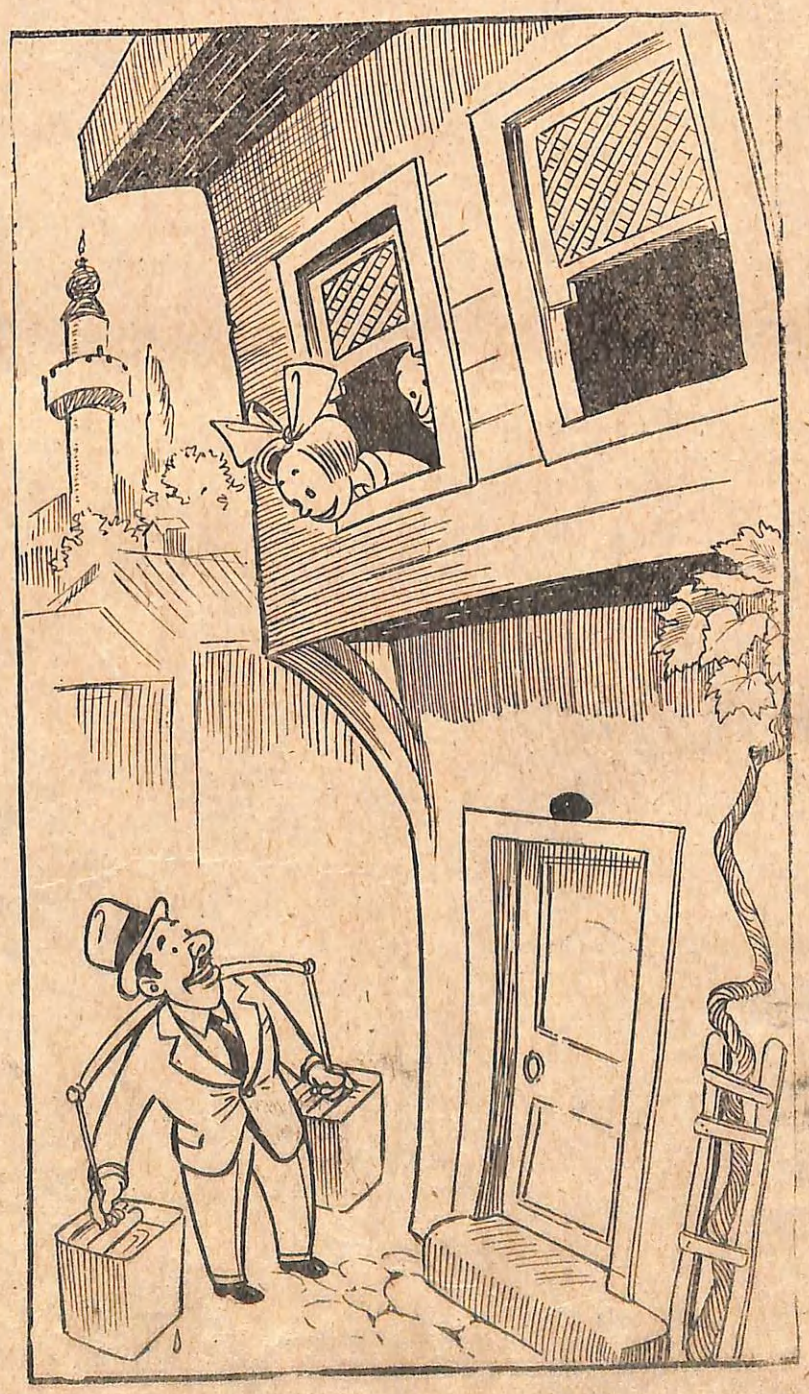

— **Anne, saka bayramlıklarını giymiş, bize su getirdi.**
— **Kızım, ben saka değilim, babanın arkadaşıyım. Suları size bayram hediyesi getirdim!**

Ey Şeker güftar o şirin leblerinden buse ver,
Tatlılansın ağzımız zira Şeker Bayramıdır.

"Nedim"

Deniz kızı — Bu sene mahsül bereketli, ama hiç birinde iş yok... Hepsi lodos balığı!

Bulabilene aşk olsun

Hava parası istenmeyen kiralık bir ev;

Oturacak yeri olan boş bir tramvay;

Taksimetrenin yazdığı paraya: «teşekkür ederim!» diyen bir şoför;

İstasyona zamanında gelen banliyö treni;

Terkos musluklarında su;

Borçsuz memur;

Hiçbir şeye itiraz etmeyen Demokrat partili;

Ağzından «hay, hay» dan başka kelime çıkan C. H. P. li;

Kuzu eti yemeyen M. K. P. li;

Bir idare meclisi azalığına kayrılmayan eski millet vekili.

Öğretmeninden memnun olan öğrenci;

Pazar günleri bakkallarda bira;

Sayfiyeye gitmemiş vurguncu;

Plajlarda boş kabine;

«Tasvir» gazetesinde «bir dakika» sütunu;

Su içen Çallı ve Neyzen;

Yeni şiirlerde mâna ve güzellik;

Randevusuna zamanında gelen kadın;

Tahta kurusuz ev;

Demokrat olmayan eski bir Faşist;

Tarifeye uygun işleyen otobüs;

Bob-stillerin cebinde metelik;

İnce sassız bahçe;

Parazitsiz dinlenen Ankara radyosu;

Pazar günleri gezme dönüşü vesait;

Kendisine toprak verilmiş köylü;

Erkek — Bacak kadarken bile seni herkes beğenirdi.
Genç kız — Onun için herkesin gözü bacaklarımda!

— Üç gün bayramda olsun gürültüden kurtulmak, başımı dinlemek için bu kır kahvesine geldim.

— İç güveyi misin, yoksa millet vekili mi?

Bir İhtimal

Kocaeli Milletvekili avukat Sedat Pek, Ankaraya gittiği zamanlar tam bir bekâr hayatı yaşamakta, hatta yemeklerini bile kendisi pişirmektedir.

Geçen akşam gene akşam yemeğini hazırlıyordu. Tencereyi havagazının üzerine koymuştu. Kapı çalındı, içeri bir arkadaşı girdi.

Mutfakta, ayak üzeri konuşurlarken arkadaşının gözü tencereye ilişti:

— Ayol, dedi, havagazı çok az yanıyor, böyle yemek pişer mi? Aç şunun musluğunu?

Sedat Pek:

— Sen, dedi, pişirmek işine karışma, sonra yemeğe de ortak olman lâzımgelir!

Kulp

Bu sefer milletvekili olamıyan Agâh Sırrı Levent, bir dostuna misafirliğe gitmişti. Arkadaşı, kendi eliyle pişirdiği kahveyi Agâh Sırrıya verirken:

— Rica ederim, dedi, kusura bakma! Evde fincan kalmadı, bir tane bu var, onun da kulpu yok!

Agâh Sırrı kulpsuz kahve fincanını eline aldı:

— Ayol, dedi, bunu Falih Rıfkı Ataya götürsene!

Ev sahibi şaşırdı:

— Neden?

— Neden olacak, o nasıl olsa buna da bir kulp takar!

Kadına, Kadıncığa, Hanıma, Hanımcığa dair

Yazan: **Selâmi İzzet**

Eski zaman insanları, kim ne derse desin, çok toymuşlar; atalarımızın «yere bakan, yürek yakan» sözünü kale almıyarak kendi halinde, başı önünde gezen kadınlara «kadın kadıncık»; evinde, işi gücile uğraşır görünenlere de «Hanım hanımcık» diyivermişler. Diyivermişler diyorum, çünkü kadıncıkla hanımcığın ruhlarına girememişler, içlerini okuyamamışlar, bakışlarındaki ifadeyi seçememişler; kadın kadıncık, hanım hanımcık diyip bağırlarına basmışlar.

★

Kadın kadıncık: eve girersiniz, size güler yüz göstererek: «Buyurunuz» der; üstünde filafil düz bir esvap, ayağında tüysüz ve püsküllsüz düz bir terlik vardır, kısa saçlarını dümdüz taramıştır. Kahvemizi elile pişirir, sigaramızı elile yakmak ister. Günlük politikadan meşgul olduğu: gıda pahalılığıdır, ekmeklerin hamurudur, elinin hamuru ile erkek işine karışmak istemediğinden dış politakaya burnunu sokmaz.

İmrenirsiniz: aman ne kadın kadıncık dersiniz ve kendinizi tutamaz, şöyle konuşursunuz:

— Bu dünyada insanın bir gözü kör, bir kulağı sağır olmalı, her aklına geleni söylememeli, dilini tutmasını bilmeli, etliye sütliye karışmamalı!

Kadın kadıncık önüne bakarak gülümser ve size şu cevabı verir, verirken de mahcuptur, kızarır:

— Halk Partisi İdare Meclisi üyesi gibi konuşuyorsunuz!...

★

Hanım hanımcık: çocuklarının dadısı yoktur, kocasının çoraplarını örer, yemeğini pişirir, ortalığı süpürür. En büyük gezmesi çocukları anne anneye bırakıp kocasile sinemaya gitmektir. Ensesine vurur ağzından lokmasını alırsınız. Yanağına bir tokat vursanız: «Burayada» diye öbür yanağını da uzatır.

— Seninki güzel öpüşüyormuş...

— Bu hakikatı nereden duydun?

— Bizzat onun ağzından!

Kaynanası cadı, kocası ise kazağın kazağıdır, ikisi de çekilmez birer zebani...

— Nasıl tahammül edersin buna... görümceler de ağızlarına geleni söylüyorlar; sen ne susuyorsun? dersiniz? aç ağzını yum gözünü, sen de onların foyalarını meydana çıkar, vur tekmeyi kocana, yerine başkasını getir, koca çok...

Hanım hanımcık önüne bakar, kızararak gülümser:

— Siz Milli Kalkınma Partisi gibi konuşuyorsunuz!

★

Hanım hanımcık ve kadın kadıncık adaylarının en küçüğü kan kırmızı... geçenlerde bir ilkokul öğretmeni hanım kızımız, dokuz yaşındaki afacan:

«Bana Musanın kim olduğunu anlatır mısınız?» dedi.

Anlattım:

«— Firavn yetmiş yaşındayken on sekiz yaşında bir kızla evlenmişti. Bir sabah genç kadın Nil boyunda gezmeye çıktı; öğle üstü elinde bir kamış sepet, sepetin içinde bir iki aylık bir çocukla döndü.

Kocasına: «Bu çocuğu Nil boyunda buldum!» dedi.

Dokuz yaşındaki afacan sözümü kesti:

— Moruk da bunu yuttu öyle mi?

Bu hanım hanımcık, kadın kadıncık adayları da Demokrat Partinin tabii üyeleridir:

Hiç bir şeyi yutmuyorlar!...

Hikâyecik

İhtar

Dünyada en güzel uyanan kadınlardan biride Tülâydı.

Onun yüzünde sabah, bir gül gibi açılırdı. Yanakları gül yaprakları kadar kadifeleşmiş, yumuşamış olarak uyanırdı.. Gözlerinin yeşili pırıl pırıl yanar ve beyazı, bir çocuğun gözleri gibi şeffaf, mavimtrak görünürdü. Dudakları, yarım gecelik dinlenmenin verdiği rahatlıktan sonra yeniden dirilir ve konuşmağa başladığı zaman beliren beyaz dişlerile o güzelim ağzı, içine kar doldurulmuş bir gülü andırırdı... Tülay, baştan ayağa kadar gül gibi olurdu.

Ve kocası ona, dudaklarından başlıyarak ayaklarının ucuna kadar öpe öpe tapardı.

Yatağından inerken, terliklerine uzattığı ceylân bacaklarının büyük bir kısmından ayrı düşen geceliği, ondan, bir az sonra ayrılacağına âdeta üzülür gibi kıvranıp durur ve Tülay ayağa kalkınca o vücuda şehvetle sarılmak ister gibi eteklerini çırparak peşinden giderdi.

Böyle, genç ve talihli kadındı Tülây...

Ve kocası ona banyosuna kadar havlularını taşır, yıkanınca onun penbe tenini asabi parmaklarile okşaya okşaya kurular, firiksiyonuna yardım eder, pudrasını, rujunu, allığını kendi elile getirirdi.

Bir Ecenin nedimesine yaraşan bağlılıkla paralanırcasına hiz met eder, sevgisini belirtmek için ne yapacağını şaşırırdı.

Sabakleyin onların evinde işidilen sözler, bir çok karı kocaların aksine olarak yalnız şunlardı:

Biri söylerdi:

— Canım!

Öteki cevap verirdi:

— Gülüm...

— Seni bütün ömrümce seveceğim.

— Sensiz yaşamağı bir gün bile aklımdan geçirmedim.

— Her gün sana daha çok âşık oluyorum.

— Çalışmak olmasa ve seninle bir saniye bile ayrı kalmasak.

— Aceba biz, birbirimizi bulmasaydık kim bilir ne kadar bedbaht olacaktık!

— Etekliğimi uzatır mısınız cicim.

— Sarı kravatın burada canımın içi!

— Canım benim...

— Göz bebeğim...

Ve neşe evlerinin içinde bir ışık gibi dans ederdi.

★

Fakat Tülây bu sabah neşeli kalkmamıştı.

Gözlerinin yeşili dibinde bir elem tortusu görünüyor gibi idi.

Dudakları bükükdü.

Hareketleri ağırdı.

Kocasına kirpiklerini devirerek sitemle bakıyordu.

Dokunulsa ağlıyacak gibiydi.

Kocası onun ayaklarına kapanırcasına yalvararak sordu:

— Ne oldu canım... ne oldu sana? bir suç mu işledim; gönlünümü kırdım?

Tülây bir ay gibi parlak beyaz omzunun üzerinden kayan geceliği ile mahzun bir Yunan güzelini andırıyordu.

Evvelâ konuşmak istemedi. Sonra birden bire gözleri doldu ve hıçkıra hıçkıra ağlamağa başladı:

— Eğer, diyordu. Eğer, bir daha rüyamda seni başka bir kadınla öpüşürken görürsem, ömrüm oldukça yüzüne bakmam bilmiş ol.

Hikmet Münir

Erkek — Ne diye yatağa girdin?

Kadın — Bayram tebriklerini kabul etmek için!

KIT'A

Görünüşte ne kadar azsa da "aynî yardım"
İktidar partisinin millete "öz" yardımıdır.
Hoşa gitmez tarafı ismin arapça oluşu
Bu sözün Türkçesi elbette ki "göz" yardımıdır.

HÜSEYİN RİFAT

Kömürcü Hoca

Ölümünden beri, şöyle böyle yarım asır geçen «kömürcü Hoca»yı ismen işiten çoktur. Asıl adı «İbrahim»dir. Eğin kazasının (Şirzı) köyünde doğmuştur. Genç yaşta tahsil için İstanbula gelmiş, kömürcü olan amcasının dükkânında yatıp kalkmıştır. İşte kömürcü lâkabı burdan gelmektedir. Yoksa şahsen kömücülükle ilğisi yoktur.

Genç İbrahim, geceleri amcası lamba yakmadığı için daha sonralar da Mahmud Paşa medresesine yerleşince yakacak mum bulamadığı için cami helasının belli belirsiz zeytin yağı yanan kandil ışığında derslerini hazırlamak suretile yetişmiş, zamanının büyük bir müderrisi olmuştur. Yüzlerce değerli insan yetişdirmiştir.

Kömürcü hoca devrinin en şakacı, en sözünü sakınmaz bir siması olduğu için kendisine çok düşman kazanmışdı.

Her sene Abdülhamidin huzurunda —Romazan ayları— huzur dersi verirken kendisini sıkıştırmak isteyen hocalara verdiği cevaplar çok kerre Abdülhamidi, mutadı olan ciddiliği gaip edecek derecede güldürürmüştür. Kendisine karşı padişahın sevgisini temine muvaffak olan hoca, günün birinde «Bodrumi» denilen Hüseyin efendinin azli üzerine Şeyhülislâm müsteşarı da olmuşdu.

Bunun üzerine zamanın şairlerinden biri şöyle bir mısra söylemişti: «Yıkıldı sakafı bodrumun kömürcü müsteşar oldu.»

Diğer biri de:

«Gönüller nice yanmasun kömürcü müşteşar oldu»

Dediği gibi vefatınadada şu mısraı tarih düşürmüşlerdi:

«Dûzehi kızdırmağa gitti kömürcü müsteşar.»

O

Ramazanın son günlerinden birinde, devlet ricalinden biri hocaya şaka yapmak maksadile bir kâğıdın içine onpara sararak uzatmış ve:

— Fitremdir, hoca efendi, kabul buyurun! demiş.

Maluma, sadakai fıtır, buğday, üzüm ve hurmanın muayyen miktarı hesap edilerek tayin olunur ve ona göre verilir. Bu da en ucuz zamanda, enaz kırk para ve ekseriyetle iki, üç ve beş kuruş olmak üzere verilirdi. Hoca kağıdın içinde on para olduğunu görünce, her kesin yediğine göre sadakai fıtır vereceğine işaret olmak üzere şöyleder:

— Ver, ulan! samandanda caizdir.

Bir şakacı da hocayı Üsküdarda yakalar:

— Aman efendim, ayağımda bir ağrı var, nefes edermisiniz? der.

Hoca hemen adamı kolundan tutar, beş onadım geri döndükten sonra köşe başındaki nalband dükkanını göstererek der ki:

— Senin ilâcın orada, doğru dükkân sahibine git!

O

Bir huzur dersi günü mabeyin paşalarından biri hocayı iftara yakın bir saatde yakalar:

— Aman bir müşkülüm var! der ve büyük bir merakla sorar:

— Acaba apdeshanede yemek yemek caizmidir?

Hoca iftar vakti yapılan bu muzipliğe şu cevabı verir:

— Paşam, bu, adamına göre caizdir, adamına göre değildir. Mesela fakir, fıkara kısmı helada bir şey yiyebilirler. Onlara caizdir. Fakat efendimiz gibi helâsının kapısında havlu tutan, bekliyen adamları bulunanlar için caiz değildir. Çünkü bunlar kapıda beklerken içeride şapırtıyı duyunca, şaşırır:

— Acaba Paşa... mu yiyor? diye telaşa düşerler.

HOCA

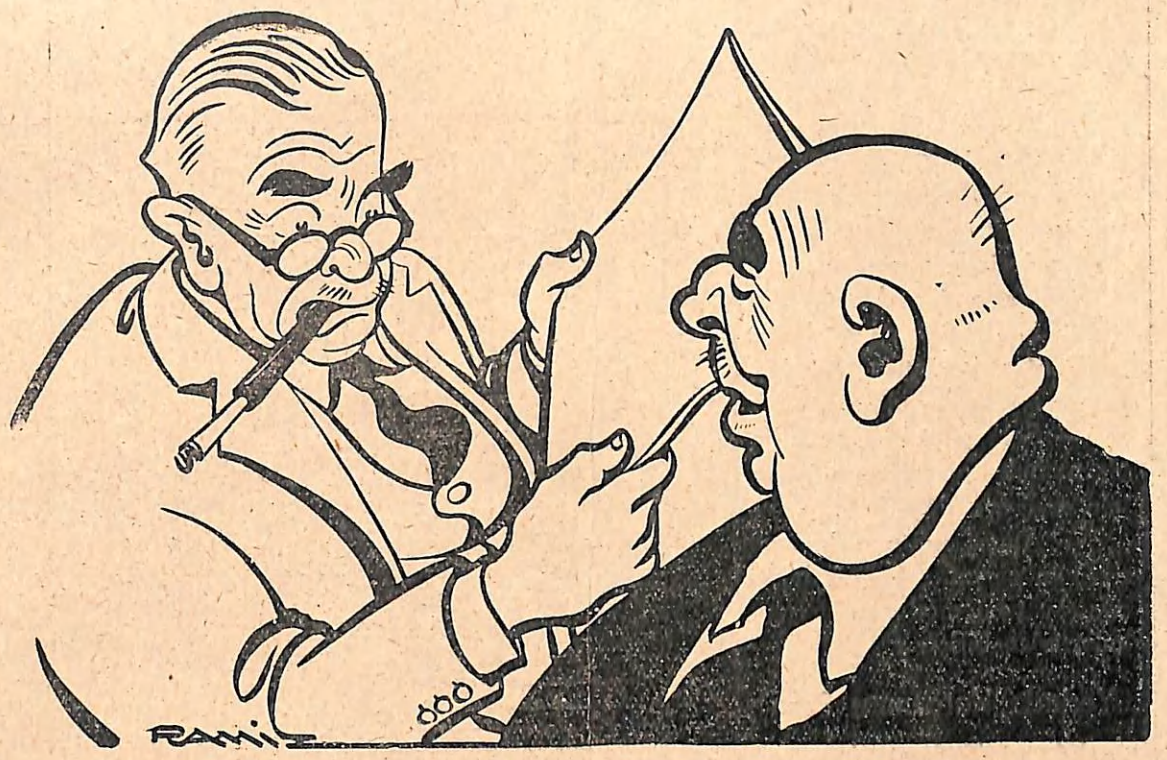

— Belediye erkânı Florya köşklerinde on lira kira ile oturuyorlarmış ...
— Vay müsrüfler vay... bu kadar bol parayı nereden buldular diye bu hovardalardan mal beyannamesi istemeli !

Bayram ziyaretlerine giderken :

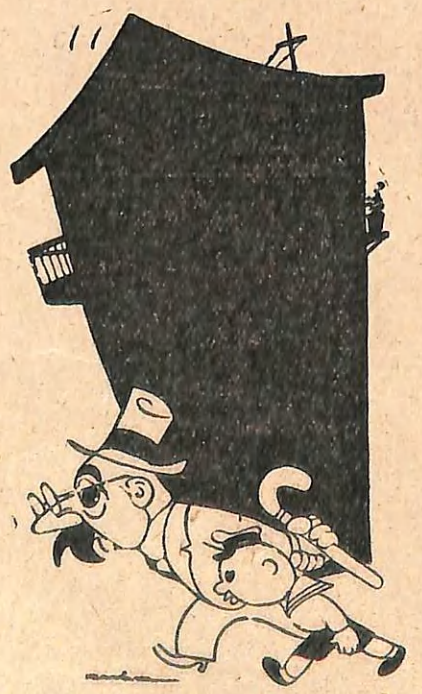

— Oğlum, gittiğiniz yerde büyüklerin elini eteğini öpmek lâzımdır.

— Babacığım ben daha küçüğüm, işe girmeme vakit var!

Boşluk

Umumî muayeneden geçirilen şair, doktor tarafından göğsü yoklanırken ümitsizce söylendi :

— Ne kadar boş ses veriyor, değil mi doktor?

Muayeneyi yapan Dr. Fahri Can daha ümitsiz bir sesle:

— Bu bir şey değil, dedi. Sıra kafanıza gelsin, o zaman görürsünüz..

Yeni zenginler Bayram ziyaretine gidiyorlar :

Kadın — Üzerimde müthiş bir ağırlık var.

Erkek — Elbette olur, ben sana bütün mücevherlerini takma dedim !

Modalar Arasında

Nermin Akkayada görülen değişikliğe herkes merak ediyordu. Acaba kazaya mı uğramıştı... Yoksa biriyle kavga mı etmişti?

Kardeşinden sordular:

— Hayır ola... Hemşiren'in başına bir felâket mi geldi?

Kardeşi hayretle:

— Neden? dedi.

— Sol gözünün üstünde bir pamuk gördük de onun için endişeye düştük.

— Amma yaptınız ha.. ne pamuğu canım.. O gördüğünüz şey yeni moda kadın şapkalarından biridir.

Yerinde Harcanmış Para

Kâzım Taşkant, hayat sigortasının ehemmiyetinden bahs edilen bir mecliste cimriliğiyle tanınmış bir zenginin itirazlarına cevap veriyordu:

Bir ara, Vedat Tör söze karışarak:

— Fakat azizim, dedi. Bakın arkadaşınıza... 10,000 liraya hayatını kazaya karşı sigorta ettirdiğinin hemen ertesi günü bir otomobil, kollarını ve bacaklarını kesti. 10,000 lirayı aldı. Bundan teminatlı şey olur mu?

Cimri zengin:

— İyi güzel ama, dedi, o alih bizde var mı bakalım?

Bir Şirket Meclisi İdare Âzaları bazı mühim mevad tesviyesi için toplanmışlardı:

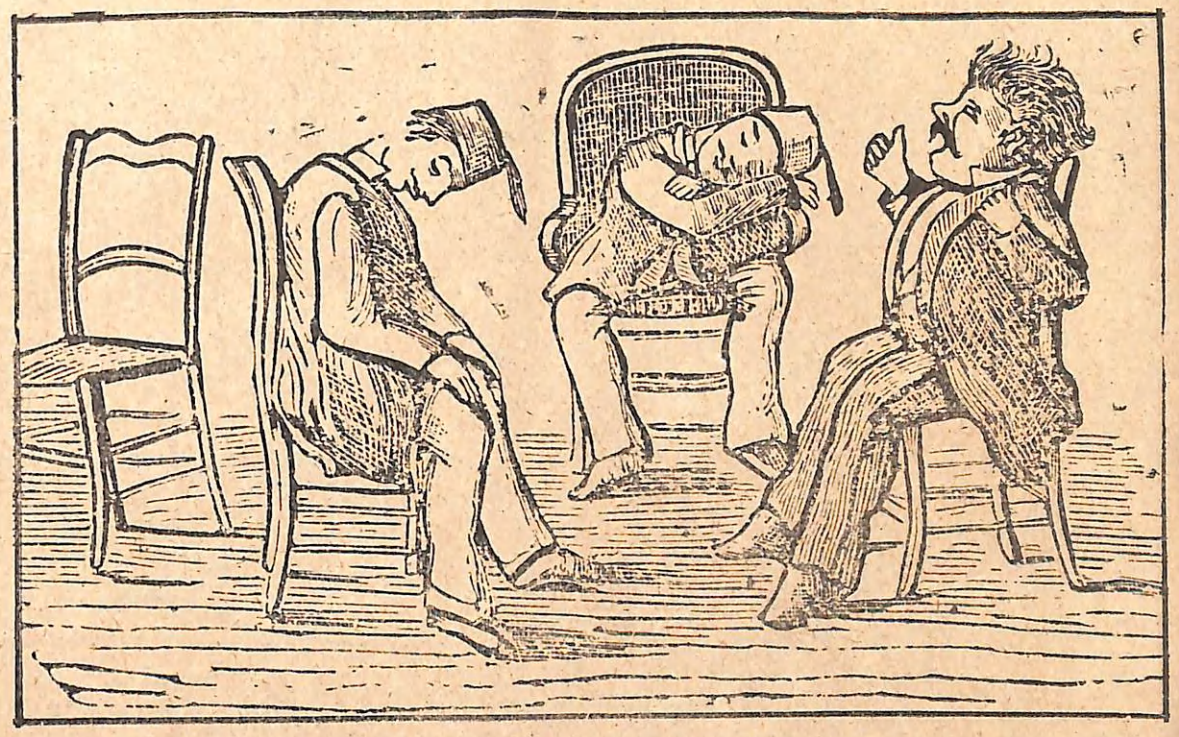

Şurada duran boş sandalyenin sahibi de sokakta uyumuş olmalı!

★

Okurlarımıza bundan tam (72) sene evvel, İstanbulda neşredilmiş üç karikatür sunuyoruz. Bu karikatürlere bakınca, yetmiş iki sene sonra dahi ayni dertlerle karşı karşıya bulunduğumuz görülecektir.

★

Posta işlerinde sür'at...

— Arkadaş ne koşuyorsun? bekle de beraber gidelim.
— Acele işim var efendim. Kumkapıdan Bahçekapıya mektup götürüyorum.
— Ey telâşın ne canım, toputopu şurada üç günlük yolun kalmış!!

Yüksek pabuçlar moda oldu...

Alafranga matmazellerle gezmek isteyenler bundan sonra cambazlık da öğrenmeğe mecbur olacaklar...

Çömezin Röportajları:

8

Çömez Bayramda Hangi Elleri Öptü ?

ÇİZEN: **RAMİZ**

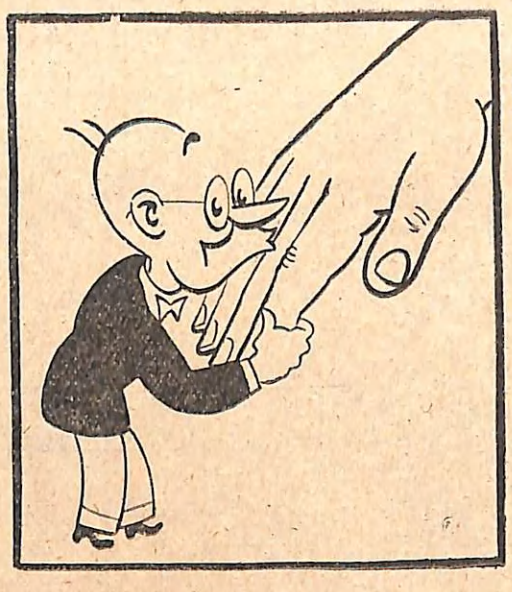

- Anafora dalmayan elleri..

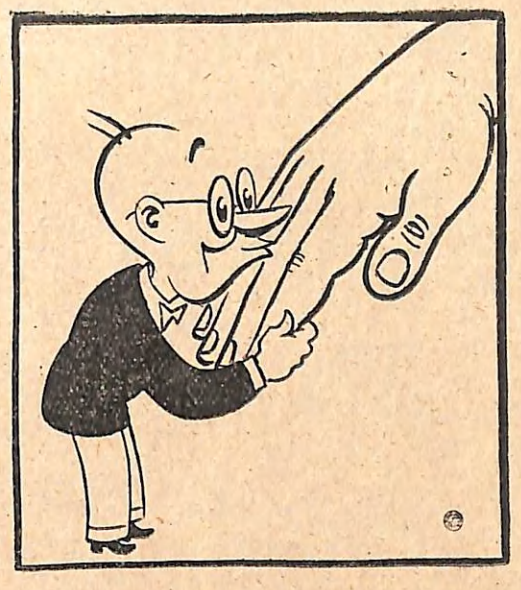

On parmağında on kara bulunmıyan elleri..

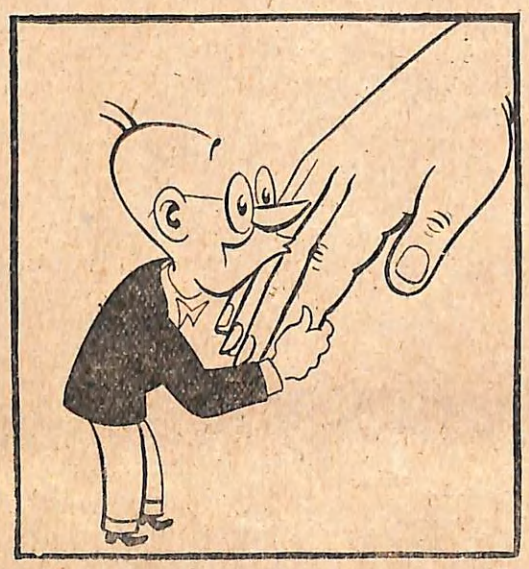

Kuvvetliyi okşayıp zayıfı tokatlamıyan elleri..

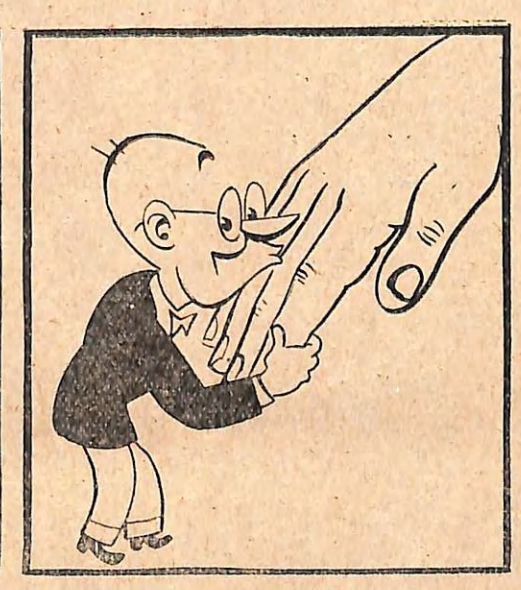

Yaranmak için şak şak etmeyen elleri..

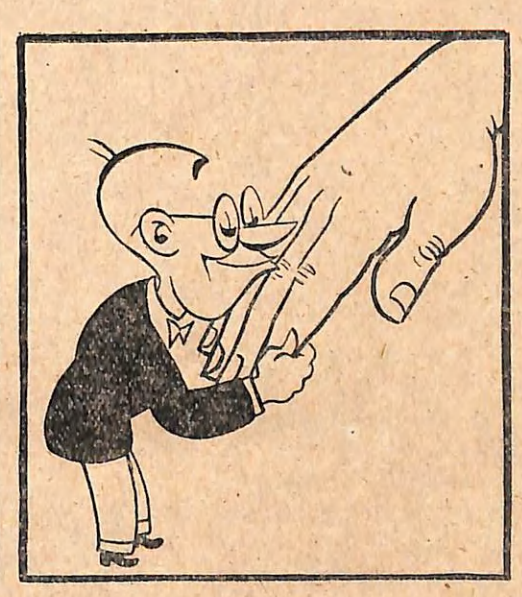

Torbasını doldurmak için avuç açmayan elleri..

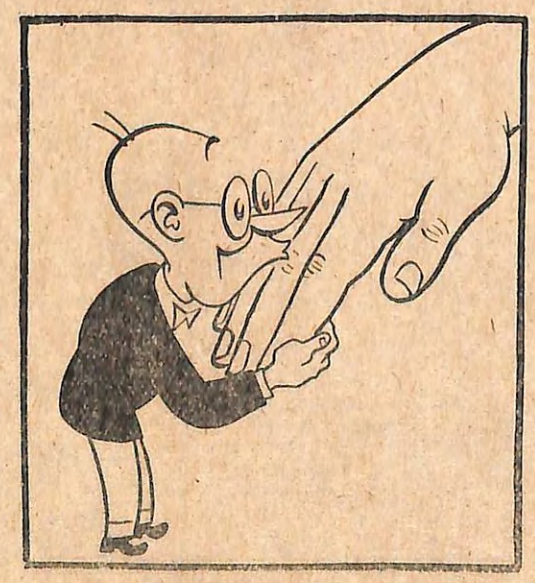

Milletin nafakasına uzanmayan elleri..

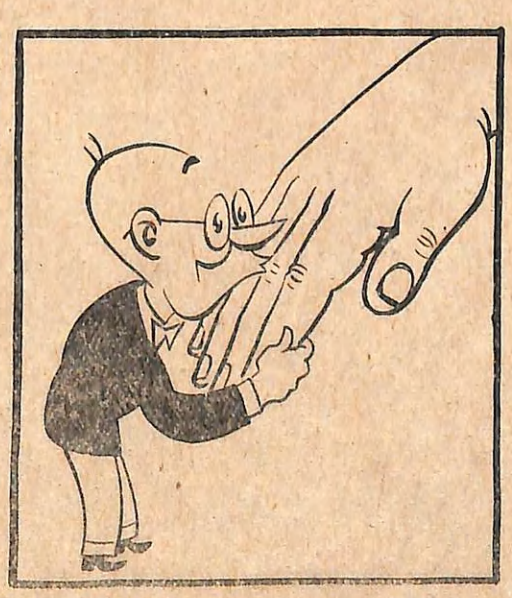

Vicdanını dinleyerek Haksızlığı tutmayan elleri..

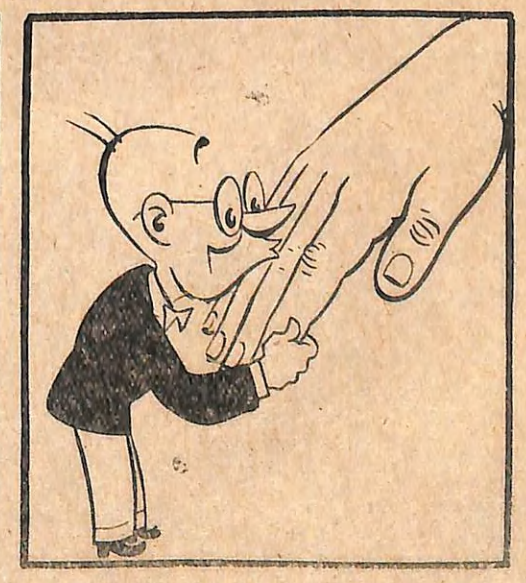

Kabahatları hasır altı etmeyen elleri..

Hikâye

Teklif Beklerken

Yazan:
ÇALÇENE

Recai altı sene Amerikada kalmıştı. Tahsilini esaslı bir surette tamamlamış, yüksek mühendis çıkmıştı. İstanbula gelir gelmez, hemen iş hayatına atılmak istemiş, fakat büyük bir armatör olan babası:

— Acelen ne? demişti. Altı sene hakkile çalıştın, tam benim istediğim gibi bir tahsil yaptın. Bu çalışmana mukabil, şimdi istirahat de senin hakkındır. Sana tam üç ay müsaade. İstediğin yerde gezebilir, istediğin kadar para sarfedebilirsin.

Sonra gülümsemiş, oğlunun yanağını okşamış:

— İstersen, demişti. Evlenecek esini de seçebilirsin. Benden sana müsaade.

Babası Recaiye kendi yatını da vermiş, onun bu tatilden mükemmel bir surette istifade etmesi için hiç bir şeyini noksan bırakmamıştı.

Recainin ilk tatil ayı hakikaten büyük bir nese içinde geçmişti. Eski arkadaşlarından birçoğunu her gün yatına davet ediyor, kâh Yürükalide sabahlıyorlar, kâh Tarabya koyunda geceyi geçiriyorlardı. Bu arada yüksek sosyetenin genç kızlarından da bir çok arkadaşlar bulmuştu. Daha doğrusunu isterseniz, bu zengin yüksek mühendis, evlenme çağında olan genç kızların âdeta hücumuna uğramıştı. Hepsi ona, şirin görünmek için ellerinden geleni yapıyorlar, süsleniyorlar, sık sık kendi evlerinde ona ziyafetler veriyorlardı. İşte bu hayat Recaiyi sıkıyordu. Davetleri ret etse kabalığına hükmedeceklerdi. Mecburen gidiyor, fakat katiyen eğlenemiyordu. Bir ay evvelki serâzat günlerini arıyor:

— Ah ne kadar mesut muşum, diyordu. Nerden sosyete içine girdim de başıma bu dertleri açtım.

Kafasında şöyle bir plân kurdu: yatile Erdeğe kadar gidecek, bir kaç gününü orada geçirecek, bu suretle de bu çam sakızlarından, bu sıkıcı davetlerden kurtulacaktı.

★

Büyük adada bir köşkteydiler. Yeni arkadaşlarından Neclânın verdiği parlak ziyafet olanca ihtişamile devam ediyor; Neclâ, sık sık kendisile dansa kalkıyordu. Recai için için gülüyor:

— Hele yarın olsun da, diyordu. Sen beni bir daha zor bulursun!

Fakat birden geniş terasa iki genç kız girdi. Bir örnek giyinmişler, saçlarını mavi bir kordelâ ile yukarıya kaldırmışlardı. Neclâ, Recaiye:

— Pardon, dedi. İki eski arkadaşım geldi. Onları karşılamalıyım!

Recai ile beraber onların yanına gittiler, Neclâ arkadaşlarını Recaiye tanıttı:

— Gülderen, Gülseren.

Bu iki kardeşi gördükten sonra Recai ertesi günü tatbik edeceği karardan vazgeçti. Bilhassa Gülserenin menevişli gözleri, sarı saçları, bir gül dalı kadar muntazam vücudu, onun ruhunu bir anda sarmıştı. Fakat, Gülderende de başka bir güzellik vardı. Kardeşinden iki yaş büyük olan bu kız yakıcı bir esmer güzelidi. Simsiyah gözleri ışıl ışıl ışıldayor, yumuşak olduğu bir anda anlaşılan saçları insana okşama hissi veriyordu.

O akşamdan itibaren Recai, bu iki güzel kızkardeşin yanından ayrılmaz olmuştu. Onlar da Recaisiz edemiyorlar, kâh yatta buluşuyorlar, denizde uzun uzun dolaşıyorlar; kâh çamların altında geziniyorlardı.

Recai, Gülserenin ağır başlılığı, sakin halinden zevk duyuyor; Gülderenin türlü muziblikleri, taşkınlıklarile eğleniyor, kahkahalardan kırılıyordu.

★

Bu sabah gene buluşacaklar, öğle yemeğini yatta yiyeceklerdi.

Recai sahilde, küçük sandalın içinde onları bekliyordu. Birden Gülseren tek başına göründü. Recai büyük bir meraka düştü:

— Hani Gülderen!

Gülseren:

— Yarım saat gecikecek, dedi. Küçük hanımın terzisi geldi. Provasını yapıyor. Ben sana haber vermeğe geldim.

Küçük iskeleyi geçti, sandala atladı:

— Ah, bu Gülderen, diye dert yanmağa başladı. Öyle tenbel, öyle tenbelki. Hiç bir işini kendisi görmez. Halbuki, elbiselerimi ben kendim dikerim. Çamaşır yıkarım. Sabah kalkdım, kahvaltıyı hazırladım; aşçı kadından evvel davrandım, bulaşıkları yıkadım. Hattâ babamın sevdiği yemekleri bile hazırladım.

Recai birden onun sözünü kesti:

— Gülseren, dedi. Sana bir şey soracağım. Vereceğin cevap bütün hayatımı baştan başa değiştirecek.

Gülseren, bir anda kıp kırmızı oldu, müthiş heyecanlandı; kısık bir sesle:

— Buyur!

Diyebildi:

— Kızkardeşinle evlenirsem bizimle beraber oturur musun?

— Bayram dolayısiyle borç girtlağıma çıktı...

— Haline dua et, sen benden daha kısasın!

Gazeteci gafları:

Amerikada

Büyük bir gazetenin muhabiri, ağzını çarpıta çarpıta meşhur bir artistin annesile mülâkat yapıyordu.

Bir aralık sordu:

— Kızınız nerede doğdu?

— Tokyoda.

— Tokyoda mı? Peki nasıl oldu bu?.

Kadın gayet sakin cevap verdi:

— Tabii şekilde!

Bizde

Müsyü Masigli Fransa tarafından Türkiyeye sefir tayin edilmişti.

Bir vaporla İstanbula geldi.

Ankaraya gidecek, itimatnamesini takdim edecekti. İstanbulda gazetecilerimiz etrafını almışlar, bir sürü sualler soruyorlardı.

(.....) gazetesinin muhabiri (.....) de bir sual sormak istedi:

— Efendim, Türkiyeyi sebebi ziyaretiniz?

Masigli gülümsedi:

— Türkiyeye sefir tayin edildim.

(...) ısrar etti:

— Orasını biliyorum, efendim. Fakat sebebi ziyaretiniz ne?

Bir başkası

Geçen umumi harbden sonra İstanbulu işgal eden Fransız kuvvetlerinin komutanı Franşed' Espere, aradan uzun seneler geçtikten sonra bir misafir olarak tekrar Türkiyeye gelmişti.

Kendisinden mülâkat almağa koşan bir arkadaşımız sordu:

— Türkiyeye hiç geldiniz mi?

Franşed'Espere, arkadaşımızın omuzunu okşadı:

— Siz çocuksunuz, dedi. Bilemezsiniz!

Yanlış Anlayış

Muhsin Ertuğrul, yeni çevireceği bir filmde — mutad dışı — bazı ciddi roller için iki kafalı adam aramağa gönderdiği kimseler eli boş gelince, hiddetinden köpürmüş, bağırıp çağırıyordu:

— Bunda da mı aciz gösteriyorsunuz? Bulamadık ne demek? İstediğim tabiat — üstü bir şey değildir.. Ben sizden iki *«kafalı»* adam istedim... *«İki kafalı»* adam istemedim...

Eski ve yeni

Müzerler müdürü Tahsin Öze bir arkadaşının delâletile ültra modern bir genç kız gelmişti. Şık mı şıktı. Züppe mi, züppeydi. Omuzdan asılı çantası, tiril tiril elbisesi, bir karış altlı mantar iskarpinleri vardı.

Müzeyi gezmek istiyordu. Tahsin Öz, kızı yanına aldı, her eşya için ayrı ayrı izahat vermeğe başladı. Bir aralık eski saray kadınlarının giydikleri yumuşak, sırmalı iskarpinleri gösetriyordu.

Modern kız!

— Aman, dedi ne kötü şeyler. Bunları nasıl da giyerlermiş?

Tahsin Öz:

— Mamafih, dedi. Saray kadınlarının daha modern, tıpkı sizin giydiklerinizi andıran iskarpinleri de vardı.

Kız şaşırdı:

— Sahi mi?

Tahsin Öz, bir dolap açtı. Altı bir karış yüksek eski hamam nalınlarından bir çiftini aldı ve modern kıza uzattı:

— Bakınız!

Huylu huyundan...

Kendisine verilen hediyeleri başı sıkıştıkça satmakla tanınmış — İsmi lâzım değil — meşhur bir ses artistimize, zengin bir hayır sever bayanın tertip ettiği müsamerede gayet kıymetli bir saat hediye edilmişti.

Saati veren bayan, onun tabiatını pek iyi bildiğinden kendisine ayrıca şu tenbihi yapmağı ihmal etmemişti:

— Sakın bu hediyeyi elden çıkarmıyasın... Tarihi kıymeti vardır.

Fakat aynı bayan bir gün saçlarını yaptırırken bu saati berberinin kolunda görünce canı sıkıldı. Yeniden satın aldı. Ve artiste tekrar hediye etti, artist buna can ve gönülden teşekkürle dedi ki:

— Eğer bunu ikinci defa kime sattığımı bulur da ele geçirirseniz, — çok rica ederim — tekrar bana vermeyin.

Mişonun Sevgisi

Mişonun Vangele borcu vardı.

Bir gün karşılaştılar. Mişon:

— Sana bir şey söyleyim mi, ahbap? dedi. Bunu seni çok sevdiğim için söyliyeceğim, başka kimseye söylemem.

Vangel:

— Eksik olma dedi. Söyle bakalım!

Mişon öksürdü:

— Ben sana borcumu vermiyeceğim.

Vangel bir şey söylemedi. Çekilip gitti. O gece sabaha kadar uyumadı: «Mişonun beni sevdiği neden belli!» diye düşünüp, ertesi sabah hemen gidip bu müşkülünü ondan sordu.

Mişon cevap verdi:

— Seni sevdiğim: sana, borcumu vermiyeceğimi söylememden belli. Halbuki yüzlerce alacaklım bunu ömürlerinin sonuna kadar öğrenemiyecekler.

Gazeteciler Cemiyetinin Muvaffakiyeti

Öğrendiğimize göre gazeteciler cemiyeti, Beyoğlundaki binasına kiracı bulamadığı için burasını ilân kulesi haline getirmeği kararlaştırmış ve ilân yapıştırıcısı fıstıkçı Nuri ile bir mukavele imzalamıştır.

Fevkalâde rağbet gören yeni ilân kulesinin zemin katındaki kapı ve pencerelerle birinci katın duvar ve pencereleri tamamen ilânla örtülmüş ve binamız, bu allı pullu afişlerle daha gösterişli bir hale geldiği gibi Beyoğlu caddesinden geçenlere de zevk veren yeni bir eğlence menbaı olmuştur.

Fıstıkçı Nuri, binanın öteki katlarına ilân yapıştırabilmek için etfaiye müdürlüğünden bir merdiven kiralamak istemişse de resmî formaliteler buna mâni olduğundan Amerikaya sipariş vermiştir.

Bu hususta malûmatlarına müracat ettiğimiz yetkili arkadaşlar, bize şunları söylemişlerdir:

— Binamızı ilân kulesi haline getirmiş olmakla çok büyük kıvanç duymaktayız. Buradan elde edeceğimiz gelirle arkadaşlarımızı sigorta ettirebilecek, istikballerini garanti altına alabileceğiz. Yalnız zemin katile birinci kattâ ilân yapıştıracak yer kalmadığından sayın halkımızın beyhude yere müracaatta bulunmamasını rica ederiz. Arzu ederlerse üçüncü, dördüncü, beşinci katlarda ilânlarına münasip, bir yer ayırabileceğimizi arz ederiz.

İmtiyaz Sahibi
ve Neşriyat Müdürü: M. N. ÜYKEN
Basıldığı yer:
PULHAN MATBAASI — İstanbul

Mecmuamızın büyük bir başarısı

(Mizah) kıymetli okuyucularına vâdettiği yenilik ve ilerlemeleri bir program dairesinde tahakkuk ettirmektedir. Mecmuamız yurdumuzda olduğu gibi ecnebi memleketlerde de takdirle karşılanmış, bunun neticesi olarak yabancı memleketlerin yüksek karikatüristleri yalnız mizah için karikatürler yapıp göndermeği vâdetmişlerdir. Yakında neşredeceğimiz bu karikatürlerle mecmuamız değerini Milletlerarası ölçüde arttırmış olacaktır.

TOMBUL TEYZE

Uğurlu kademli olsun, piyasaya bir erkek daha geliyor...

Tombul Teyze — Kocacığım, pek meydana çıkma, yanlışlıkla seni de yakalarlarsa ikinci defa karyolaya girersin !

Düğün telaşımız yüzünden sayın okuyucularımın bayram tebriklerine ve mektuplarına cevap veremedim. Kusurumu bağışlamalarını rica ederim. Zaten erkek evladı olan anneler, babalar bu telaşın ne olduğunu gayet eyi bilirler!